Per què es diu Girona?

Per què es diu Girona?

L'origen del nom Girona és un misteri, tot i que la teoria més estesa és que es tracta d'una derivació de Gerunda, la denominació donada pels romans, però fins i tot donant-la per vàlida no explica el perquè del nom. No obstant això, recents estudis sobre l'escriptura ibèrica que ara faig permetrien comprendre el significat del terme i aporten una visió inèdita sobre l'origen.

Mirin, Girona és una ciutat, també una província i la capital de la comarca del Gironès. Com saben, geogràficament és una província a la part nord-est de Catalunya.

La història de la localitat es remunta a temps dels assentaments dels seus antics pobladors coneguts per indigetesi a la qual van haver de referir-se inevitablement com??????? «Geronta» i si convenim que per als romans va ser Gerunda. La paraula ibèrica ??????? és d'origen prehel·lè i podríem fins i tot declinar-la si ho volguéssim per formar un plural en cas nominatiu com ???????? «gerontes».

Cal assenyalar que amb aquesta arrel ????? o ????? es van formar moltes paraules, per exemple el nom que es donava als grans sacerdots de més edat i dels quals vaig esbrinar que eren anomenats gerontes, semblants als èfors grecs i que en el cas dels indigetes retien culte a Bel, que era el déu dels getes. I aquesta??????? «venerable» ciutat protegida pel seu antic déu es trobava a l'interior però disposava de bona connexió amb les zones costaneres i per descomptat amb el port d'Empúries. Més tard, els romans a la ciutat la van reanomenar i en llatí com Gerunda, sembla obvi que prenent la mateixa arrel original ?????. I és que el nom de l'antiquíssima ciutat es tractava d'una locució que respon a la composició d'un nom compost, diguem d'un sintagmao millor un acrònim. He d'apuntar que un acrònim (del grec ????? i ?????) en realitat vol dir «nom». Poden ser sigles que es pronuncien com una paraula però també vocables formats en unir part de dues o més paraules, i cal tenir en compte que no es repetien lletres que coincidissin iguals i aquest tipus d'acrònims just és la classe de nom que és GIRONA i alhora la manera comuna d'ús de la sintaxi dels nostres avantpassats ibèrics; en aquest cas com a resultat d'unir els mots: GIRON i ONA, (en ibèric vol dir «edat» i «gran», respectivament) En antic grec també excepte per les desinències vocals però és irrellevant, atès que la diferència és merament dialectal: GIRONA o GERONA, costi de creure l'ibèric és també el nostre idioma, encara avui ho escrivim amb lletres llatines.

Tant ahir com avui i gràcies a la tan inestimable «memòria oral» seguim dient GIRONA. Vol dir-se que laGerunda

romana no va ser el seu nom inicial sinó la consegüent translació llatina d'una ciutat fundada amb anterioritat pels autòctons indigetes, per tant em plau posar en vostre coneixement que el nom de GIRONA és un acrònim ibèric que significa LA VELLA. Afegir que el que s'entendria i per un desconeixement lèxic com a mer sufix (-ona) fins i tot es tracta d'una arrel. Una enclítica, una partícula comuna ibèrica d'ús augmentatiu i que les llengües actuals com la catalana l'ha subsumit en una derivació apreciativa per definir un grau major dels seus noms i paraules. Bé, estem davant la clau semàntica que explica el resultat d'una antiga població que passarà a ser «gran» i per això i en tractar-se d'una ciutat la vàrem declinar en singular femení com Ger (-ona).

Per descomptat elsindigetesera una societat amb classes socials i de fet el consell d'ancians i constituïts pels sacerdots de més edat era la casta de més rang social i de màxim llinatge que es trobava a la cúspide de l'escalafó ibèric. Influïen de manera determinant amb les seves opinions i decisions en tots els ordres de la vida social, religiosa i militar de la comunitat.

Tot i això, la civilització ibèrica establerta com a autòctona en aquestes terres era solidària i coalitzada; no abandonaven als seus vells, dones i nens a la seva sort. Encara que per a nosaltres resulti prou incomprensible atès que som una posterior generació «indi-» però per contra «-vidualista» (individualista). Per cert, ara és pertinent recordar que aquests sacerdots rebien el nom de gerontes i amb l'accent propi indiget /Girontes/ i és probable que el lloc on tinguessin establerta la seu emblemàtica rebés també aquesta denominació específica i aleshores pogués ser aquesta que ens resulti tan sorprenent com propera: GERONTA - GERUNDA - GIRONA.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/12/27/que-diu-girona/821012.html?utm_source=rss